

УДК 330.322:338.48

ІНВЕСТИЦІЙНА ПРИВАБЛИВІСТЬ У СФЕРІ ТУРИЗМУ

*Г. Горин**ДУ «Інститут регіональних досліджень
ім. М.І. Долишнього НАН України»*

Популярність досліджень проблематики інвестиційної привабливості рекреаційно-туристичного потенціалу регіону серед вчених економістів викликана зростанням ролі державних і бізнес-структур у ефективному використанні, подальшому формуванні та відновленні рекреаційно-туристичного потенціалу як базової категорії регіональної політики. Проте рекреаційно-туристичний потенціал Західного регіону, що становить 22,0 % серед економічних регіонів держави [3, с.148], не використовується повною мірою, не відповідає потребам регіону й держави. Саме тому доцільно акцентувати увагу на підвищенні ролі інвестиційної привабливості. Це сфокусує і спрямує інвестиційні потоки в розвиток рекреаційно-туристичного потенціалу кожного з регіонів України.

Проблеми інвестування досліджували Д. Рікардо, А. Маршалл, Дж. Кейнс, В. Мітчелл, Р. Харрод, П. Самуельсон, Дж. Хікс, Е. Хансен, В. Ростоу, В. Ойкен, М. Туган-Барановський, А. Асаул, І. Бланк, С. Іщук, Т. Кулініч, М. Мельник, Я. Побурко та ін. Вони довели потребу залучення інвестицій в економіку на національному, галузевому і регіональному рівнях.

Термін «інвестиційна привабливість» складено з дефініцій «інвестиції» та «привабливість». Зокрема, термін «інвестиція» вперше застосували в комерційній сфері у 1610 – 1740 рр. Його трактують як суму грошей, що інвестується у власність як засіб для отримання прибутку [1], а термін «привабливість» (від грец. *έφεση* – звернення) – це те, що викликає інтерес, відкриває цікаві можливості [2].

Створення сприятливого бізнес-середовища є основою для підвищення інвестиційної привабливості регіону з подальшим

підвищенням ефективності використання його рекреаційно-туристичного потенціалу. Головною умовою тут є балансування обсягів іноземних та внутрішніх інвестувань. Таке балансування не повинно допускати суб'єктивізму і практики недобросовісної конкуренції.

Ми переконані, що для Західного регіону найбільш ефективними є такі важелі:

- з боку суб'єктів бізнесу – мотивація інноваційної зайнятості персоналу, спрямована на індивідуалізацію, креативність з пропозицією нових підходів виробництва, маркетингу рекреаційно-туристичного продукту;

- з боку наукових структур – розроблення методичних заasad та оцінювання економічної ефективності використання рекреаційно-туристичного потенціалу конкретних територій;

- з боку освітніх структур – посилення практичної складової частини навчального процесу з індивідуалізацією виконання творчих завдань і розробкою бізнес-планів;

- з боку громадських структур – контроль цільовості використання ресурсів у рамках реалізації програм розвитку сфери туризму і рекреації, дотримання стандартів господарювання під час реалізації інвестиційних проєктів;

- з боку населення: постійне збереження доброзичливого ставлення до споживачів рекреаційно-туристичного продукту; споживачів – споживча культури з уникненням тіньових способів оплати послуг тощо.

Нинішні умови ринкових трансформацій висувають нові вимоги до його реалізації. Повинна зростати роль територіальних громад у контролі за ефективністю використання рекреаційно-туристичних ресурсів, дотримання норм навантажень на об'єкти соціальної інфраструктури. Якщо територіальні громади будуть зацікавлені у розвитку в межах їх суспільних систем сфери туризму і рекреації, це стимулюватиме діяльність малого бізнесу, залучення інвестицій у мережеві форми господарювання. Одночасно це формуватиме споживчу культуру постійного населення з відображенням на суспільній єдності, любові до рідного краю, веденні активного способу життя. Нова функціональна роль держави має полягати в нормативно-правовому регулюванні використання рекреаційно-туристичного потенціалу регіонів згідно з

обґрунтованими концептуальними засадами, а також у контролі за його виконанням. У випадку ухилення суб'єктів бізнесу від регламентованих стандартів мають застосовуватися жорсткі санкції позбавлення ліцензії та штрафування зі спрямованістю вилучених коштів у бюджети територіальних громад. Таким чином, поточна централізація регулювання рекреаційно-туристичної сфери має трансформуватися в регіоналізацію з подальшою локалізацією розвитку. Для вітчизняних умов це буде оптимальна модель використання рекреаційно-туристичного потенціалу. У вищих просторових масштабах має підтримуватися достатній рівень інвестиційної привабливості задля постійного залучення капіталовкладень з адаптацією до нових конкурентних умов та прогресивних викликів.

Список використаних джерел:

1. Інвестиція [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://uk.wikipedia.org/wiki/Інвестиція>.
2. Привабливість / Онлайн енциклопедія Вікіпедія : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://uk.wikipedia.org/wiki/Привабливість>.
3. Руденко В. П. Географія природно-ресурсного потенціалу України : [підручник у 3-х ч.] / В. П. Руденко. – Чернівці : Чернів. нац. ун-т, 2010. – 552 с.